

Jeg sitter naken på en taburett i et lyst rom, fliser på gulv og vegger, flettede palmeblader til tak. Behagelig bris fra en vifte. Utefra og inn trenger høy musikk. Virkelig høy. Distraherende. Irriterende. E-nerverende.

Behandleren heter Matthew. Han tar til å dynke meg med varm olje, masserer så fra hodet og nedover. Mer olje, og hendene hans som glir over hode og skuldre, armer og hender.

Etter en stund vil han ha meg på ryggen på benken. Mer olje helles på meg, kokosolje med div. innkokte urter, forteller han på et engelsk som det ikke er helt lett å forstå. Den skramlende musikken gjør det heller ikke lettere.

Men hendene hans arbeider hurtig og systematisk, og grepene skiller seg fra massasje jeg har fått før. Det er senterlinje massasje, så sidene, deretter armer og bein.

Når jeg snur meg får rygg og nakke en god omgang. Rumpeballer og lår, legger og tær, men ikke fotebladene.

Jeg glir inn i en behagelig varm følelse, men hales ut igjen av musikken, ønsker at den dempes, at den skrus helt av, men den bare fortsetter.

I en pause spør jeg:

- Hva slags musikk?
- Religiøs, svarer han med et smil.
- Fra et tempel?
- Nei, høytalere.
- Hindusanger, kirtaner? spør jeg videre.
- Nei, kristne.

Etter en times general massage overtar to andre behandlere. De tar til å dunke meg med noe som kjennes som varme puter. Svært varme. Alle mine ømme muskler og ledd bankes og gnis og varmen stiger i meg, jeg blir ør og mør mens varmen siver inn.

Dette er elakizhi, urter og annen medisin i en pute av tøy, dyppet i varmt vann.

- Varmt spør en av de to.
- Passe, svarer jeg.

De to bearbeider meg videre, oppover og ned kroppen, men mest i ryggen og i nakken.

- Au, jeg har vondt der i skulderen, sier jeg da de traff et ømt punkt.
- Borte på 3-4 dager med Ayurveda, og uten bivirkninger, får jeg som svar, et svar jeg har vanskelig med å tro på akkurat nå når smerten våkner i vinterstive musklene og leddene verker.

Etter det får jeg nasyam, ja, det har med nese å gjøre. De drypper medisin inn i neseborene og kommanderer meg til å puste. Lukt molekylene dras inn i bihuler og ned i lunger, svir litt, men

ikke ille.

Som avslutning glis en salve inn i fontanellen. ??? Så er jeg klar. To timer er gått. Jeg er klar. Jeg kan gå å hvile. En time. Men ikke sover. Så etter en time kan jeg dusje.

Jeg kles i grønn kittel, vakler i tåke ut av rommet, og finner veien dit jeg bor. Jeg lukker døren bak meg, men selv inn hit før jeg følge av lyden fra de gjallende høytalerne.

Jeg kryper oljeglatt og dryppende inn under myggnettet og opp i sengen, flater ut på rygg.

Og sovner fra alt. Også musikken.

ailo gaup